

for. Men det her synes vi også var en måde at ordne problemet på, som vi har været tilfredse med.

Som sagt er det alle små partiers lod, og vi kan alle sammen blive små partier. Historien om Poul Hartlings smalle Venstreregering illustrerer, hvordan det kan være. Vi kan alle sammen blive små partier en dag, og så vil vi kunne mærke, at det er svært at klare hele folketingsarbejdet, når man sidder i utrolig mange udvalg.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Der er ikke nogen spørgsmål, så vi går over til næste ordfører. Hr. Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Det er jo klart, at sådan et forslag her altid vil være et markeringsforslag. Eftersom det er Folketingets forretningsorden, vi snakker om, vil det til enhver tid værende flertal kunne indføre ordningen eller afskaffe ordningen. Og nu har Venstre og Dansk Folkeparti åbenbart fået drømmerne i Det Konservative Folkeparti trynet så meget, at de ikke vil gøre brug af ordningen, og derfor har Det Konservative Folkeparti så støttet ordningens afskaffelse.

Men som fru Elisabeth Arnold så ganske rigtigt gjorde opmærksom på, kan et andet flertal indføre den. Også et flertal, hvor Det Konservative Folkeparti måtte indgå, hvor der måtte være brug for det, kan jo stemme for det ved en anden lejlighed. Så jeg synes, man skal tage det ret afslappet. Det har været en udmærket debat, men det er jo altid flertallet, der bestemmer den slags ting.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Så er den næste ordfører fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Jeg er meget enig med hr. Ole Sohn. Vi er også imod, at man ophæver ordningen, men hvis det nuværende flertal alligevel ikke ønsker at bruge den, kan man spørge: Hvorfor så ikke bare lade muligheden stå til næste gang? Men når flertallet ophæver den nu, må man jo, når der igen kommer et flertal, som ønsker at have den mulighed, så indføre ordningen igen, og sådan kan vi så gå og lave forretningsordenen om frem og tilbage.

Enhedslisten er imod forslaget.

Den fg. formand (Birthe Skaarup):

Tak til ordføreren. Så er det ordføreren for forslagsstillerne, fru Birthe Rønn Hornbech.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg skal på forslagsstillerens vegne takke for debatten. Det var da en interessant debat, selv om man ikke kan sige, at positionerne er blevet ændret. Der var ikke engang nogen, der sagde noget om, at de ville have et positivt udvalgsarbejde, men det vil vi nu alligevel give lejlighed til.

Fru Pia Gjellerup var inde på, at der jo nu var nogle, der var vågnet, og at det måtte der være en særlig grund til. Men jeg kan sige, at der ikke er nogen særlig grund.

Det er rigtigt, at der er nogle, der er vågnet, fordi vi altså er nogle, der har sovet, men så snart der var nogle, der vågnede, var vi i hvert fald med på den med det samme. Så der er altså ikke noget om, at der er nogen, der er sure på nogen.

Jeg synes, at man skal lade være at sammenligne med Norge, for uden at jeg kender de norske forhold i detaljer, så er det jo en meget anden måde, de har opbygget forholdet mellem regering og parlament og udskrivningsret til valg osv. på. Så det kan man nu altså ikke umiddelbart sammenligne.

Der er gjort meget ud af, at det jo er ikke rigtigt, at grupperne får en uberettiget størrelse, hvis man indkalder en stedfortræder, for sådan er det også med regeringen. Jamen der er vi igen. Det er jo egentlig så sørgeligt, at oppositionen har så lidt forståelse for forskellen på Folketing og regering.

Regeringen er ikke folkevalgt. Regeringen kan udnævne alle de ministre, den vil, som ikke er medlemmer af Folketinget. Men i det øjeblik man tænker sig, at fru Gjellerup og fru Elisabeth Arnold indgår i en regering sammen med Enhedslisten, og der altså så skulle være seks Enhedslisteministre, og der så også skulle sidde seks i udvalgene, så er det jo en meget stor forskel på den indflydelse på folketingsarbejdet og i udvalgene, som vælgerne har givet.

Jeg vil egentlig ikke anføre nogen økonomiske argumenter, men jeg tror, det er fru Elisabeth Arnold, der nogle gange har henvist til den smalle Venstreregering og hvor mange ministre, man tog ind. Nu ved jeg ikke, om fru Elisabeth Arnold har gjort det op, jeg har heller ikke gjort det med sikkerhed, men det, jeg er nået til, er, at der var 12 ministre i den smalle regering, og der var altså flere, der var dobbeltministre med én